

Folkdomstolar och sexualmoral

| av Klas Östman

JAG KAN INTE UTTALA MIG om huruvida domen i målet om den påstådda gruppvåldtäkten i Tumba var riktig eller inte, eftersom jag inte har läst den, än mindre följt förhandlingarna. Men den offentliga debatten om rättegången ger i sig anledning till några reflektioner. För det första: om nu namninsamlingar bland Aftonbladets läsare är bättre än förhandlingar i hovrätten, varför inte löpa linan ut? I stället för att förnya Robinson, kan väl SvT börja med direktsändningar från våldtäktsrättegångar och låta tittarna rösta fram utslaget via SMS? På det viset får man ju ett system med folkdomstolar samtidigt som förnedrings-tv når alldeles nya höjdpunkter.

FÖR DET ANDRA framkom det i TV4:s debattprogram Hetluft att man tydligen i lagens mening kan anses vara i ett hjälplöst tillstånd, trots att man inte alls förefaller vara det. Den som har samlag med en sådan omärkligt hjälplös person gör sig skyldig till ett brott, om det kan anses att den åtalade borde ha märkt hjälplösheten trots att den var omärklig. I samma debatt framgick att vi har en professor i straffrätt – Madeleine Leijonhufvud heter hon – som resonerar så här: om en kvinna har druckit mycket kan det med fog misstänkas att hon är hjälplös, fast inget annat tyder på det. En domstol bör också kunna utgå ifrån att ingen kvinna skulle ha sex samtidigt med flera män som hon har träffat samma kväll, om hon inte vore hjälplös.

Vidare: om en man har druckit, betyder det inte att han är hjälplös, utan att han förmodligen inte skulle ha brytt sig ifall en kvinna inte ville ha samlag, om hon skulle ha gjort klart att hon inte ville det. Om det är flera män inblandade och de dessutom är unga, ger det ytterligare anledning att anta att de inte skulle ha brytt sig, även om de hade insett att kvinnan var hjälplös fast hon inte verkade vara det. Notera att det här inte handlar om vad som faktiskt har inträffat, utan om vad domstolen skall anta skulle kunna ha inträffat – det rör sig om termer som "eventuellt uppsåt" och "hypotetiskt prov". Till yttermera visso skall det inte spela någon roll, menar Leijonhufvud, om det står klart att männen faktiskt inte förstod att kvinnan inte ville vara med; förutsatt att orsaken till att de inte förstött är att deras omdöme var ned-

satt för att de hade druckit. Kort sagt, om det är flera unga män och en kvinna som har gruppsex i berusat tillstånd, så finns det goda skäl att sätta männen i fängelse. Bra att det blev klarlagt, tycker jag.

FÖR DET TREDJE visade diskussionerna om Tumba målet att långt fler än Madeleine Leijonhufvud anser det självklart att ingen kvinna vid sina sinnens fulla bruk ger sig in i gruppsex med män hon just har träffat på krogen. Däremot är det ingen som vågar påstå det omvända, att alla män i den situationen bestämt skulle avvisa möjligheten till sex med flera kvinnor samtidigt. Jag vet inte riktigt vad det säger om det moraliska och sexualpolitiska tillståndet i nationen, så här i parklubbarnas och queerteorins tidevarv, men intressant är det.

Dock är det inte bara i sexualbrottsmål som förvånande många anser sig besitta expertkunskaper. Detsamma gäller situationen i Irak, där domedagsprofetiska uttalanden nu är standard. En cyniker skulle kanske hävda att mycket av det är önsketänkande. Det finns åtskilliga vänsterskribenter som visserligen inte, som ungtkommunisterna, direkt stöder terrorråden, men som så hett åstundar ett amerikanskt tillbakadragande under förödmjukande former att omdömet förmörkas. Men vid närmare eftertanke vore det nog förmätet att tvivla på alla de skribenter som gör säkra förutsägelser om att de amerikansk-brittiska insatserna i Irak är dömda att misslyckas. De måste helt enkelt veta mer och bättre än vi andra. Tänk bara på samma skribenters absolut träffsäkra prognoser för själva krigets förlopp!

MAN FÅR ALLTSÅ förmoda att högern i allmänhet och USA-vänner i synnerhet lider av ett besvärande kunskapsunderläge när det gäller internationell säkerhetspolitik. För att försöka åtgärda det ägnar redaktionen detta nummer av Svensk Tidskrift bland annat åt hur Ingemar Dörfer ser på USA:s egentligen inte så nya säkerhetsdoktrin och åt Thomas Allvins analys av försöken att åstadkomma en gemensam europeisk utrikes- och säkerhetspolitik. Vidare har Per Dahl och Per Heister reflekterat över hur staten skall styras, medan Elise Claeson upptäckt att kvinnorna redan tagit makten över den. Självt undrar jag varför inte regeringsbeslut också skulle kunna ersättas av omröstningar via SMS?